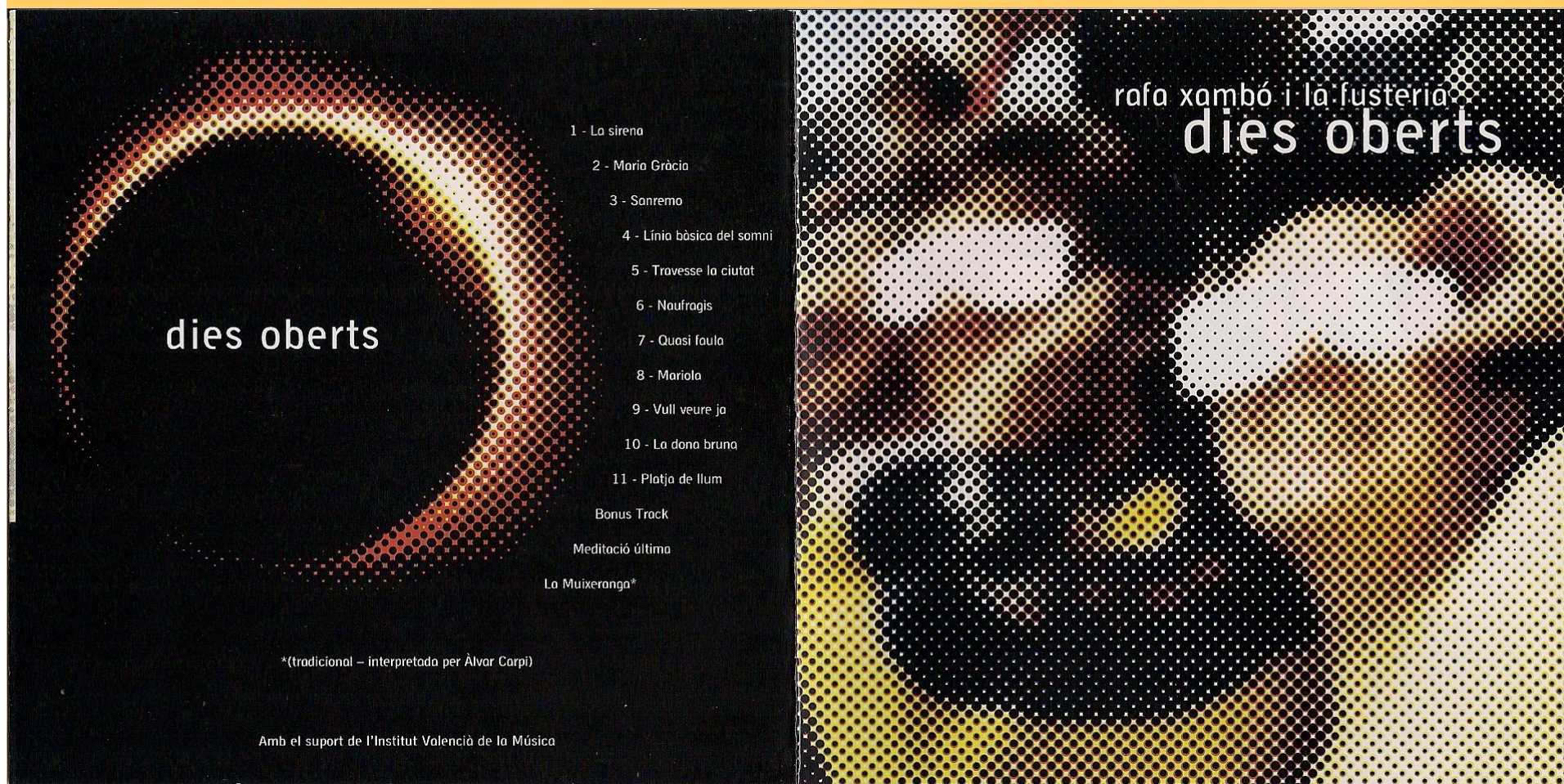

Rafa Xambó i La Fusteria

Dies Oberts

LA SIRENA

Tenim el cabàs penjat darrera la porta
i a les mans el solc que hi va deixar l'eina.
Però els matins s'allarguen
i del llit estant, amb els ulls oberts,
sentim com toca la sirena. (bis)

Si comptem amb els dits ens sobra temps,
si comptem amb diners ens manca feina.
Però encara hem de viure
i del llit estant, amb els ulls oberts,
sentim com toca la sirena. (bis)

No és pas culpa vostra, ens diu sovint la gent,
aquests temps són durs i tot escasseja.
Però els anys no s'aturen
i del llit estant, amb els ulls oberts,
sentim com toca la sirena. (bis)

Vindran altres temps si ho volem tots plegats,
mai no ens han fet por l'esforç ni la feina,
i tant se val si ja hem mort quan ningú
del llit estant, amb els ulls oberts,
senti com toca la sirena. (bis)

(Miquel Martí i Pol / R. Xambó)

MARIA GRÀCIA

Maria Gràcia en el carreró
calma la gana amb un rossegó.
No vol ser puta, vendre l'amor,
que no li'n queda, que no, que no.
Va ser Roberto qui se'l quedà
allà a les terres de Panamà.

Passa un pollastre del capital
i se la mira com fent-li mal.
Quan se li acosta, quina gelor!
la dona pobra sap de temor.

Maria Gràcia para la mà
per si el pollastre té voluntat.
Poques monedes solta el mamó
que no n'hi han més diu, que no, que no.
Ara li mostra bons bitlletons
que canviaria per rebolcons.
Maria Gràcia mira els papers
de tant que mira no sap què fer.

Quan fa d'anar-se'n aquell bavós
ella li diu que fa de tot.
Per tres bitllets lalaralà
per uns dels grossos lolararà.
Maria Gràcia en el carreró
calma la gana del macarró.

Maria Gràcia en el carreró
calma la gana del macarró.
No vol ser puta, vendre l'amor,
que no li'n queda, que no, que no.
Va ser Roberto qui se'l quedà
allà a les terres de Panamà.

(Ll. i M. Rafa Xambó)

SANREMO

Festival de Sanremo
un cantant s'ha suïcidat.
Ja no cantarà tendreses
Luigi Tenco a les xicones.

Tretze anys tenies tu
i Iolanda vint-i-quatre
quan t'hi volies morir
perquè ella no et mirava.

La seguies pel carrer
l'espiaves amb el nòvio
i t'hi volies morir
si es besaven a la boca

Non, ho l'età
Non, ho l'età per amarti
diu la cançó...

Què s'haurà fet de Iolanda
llum d'abril en les nits dolces
mossegades d'enyorança
que regira cantonades.

Vagabund per la ciutat
quan sorprens uns ulls molt joves
que s'han penjat d'un cartell publicitari
com tu miraves Iolanda cada nit.

Atrapat en el passat
les vesprades de diumenge
no faràs tornar Iolanda
d'aquell temps perdut per sempre (bis)
No faràs tornar Iolanda
d'aquell bes que no us donareu
mai...

(Ll. i M.: Rafa Xambó)

LÍNIA BÀSICA DEL SOMNI

Àngel efímer que passava
a la vora dels meus somnis
deixant-me un plec als ulls
que es lliura al pas del temps.

A mil per hora carrussel
de l'encanteri
profunditat del somni
fragments de cases blanques.

Misteris de les nits
quan em perdia
i encara no sé a on
i aquest amor inquiet.

(solo guitarra)

L'enteniment perdut
quan la farina t'encegava
i tot per viure encesa
darrere una fotesa.

Digues que m'has estimat
com un paisatge
que t'ha vençut la pressa
tenies tanta pressa.

Ai, quina pressa!

(Ll. i M.: Rafa Xambó)

TRAVERSE LA CIUTAT

i prenc el tren més lent
vaig guaitant per la finestra
no hi ha cap terra promesa
el vidre és el silenci
pel qual mire que me'n vaig.

M'emporte les cançons
d'aquelles altres vides
poemes de revolta
i amors de mariner.

Que les fades s'acabaren
en els contes de cartó
també la revolució
diuen que diu, diuen que diu
la raó.

Ara s'ha fet de dia
has de tornar a començar.
Ara s'ha fet de nit
i tot torna a començar.

La carn més pura somia
memòria i penya-segat
i la llum seca la fulla
un amic meu va morir
un artista i un final
porte al cap, porte al cor
el seu timbal.

Ara... (solo guitarra)

Entre en casa de l'amor
l'àngel balla en els teus ulls
canten fades i follets
que he vingut ací per tu
i si mires ben endins
tocarem, tocarem
a rebel•lió.

Ara... (Ll. i M.: Rafa Xambó)

NAUFRAGIS

En un racó d'aquell bar
on mai no havies anat
demanaves alegria
i vas mirar la solitud.

Si vius d'atzar
has d'aprendre a naufragar. (bis)

M'has pillat mirant la lluna
tatuatges de paper
arenós color de duna
laberint del teu voler.

Lluny d'aquell temps
t'oblidares de l'amor. (bis)

Destorbant-me cada dia
van volar totes les ganes
de palpar-me la ferida
que em cremava les entranyes.

Lluny d'aquell temps
t'oblidares de l'amor. (bis)

En obrir la porta vaig saber
que el camí no té tornada
dies blaus que encara estranye
des d'aquella matinada.

Si vas lleuger
pots saltar per l'horitzó. (bis)

Somnis de les cuines silencioses
dances africanes bategant
Estació del Nord, cantines
les cançons del fons del mar.

Si vius d'atzar
has d'aprendre a navegar. (bis)

(Ll. i M.: Rafa Xambó)

QUASI FAULA

Temps a venir, quan ja no quedin
barques en mar ni pescadors en terra,
arribarà pel cantó de llevant
un mariner de fortuna
dalt d'un galió vell,
desarborat i tràgic,
que ancorarà de nit en una platja
allunyada i deserta.

L'home davallarà, solemne, de la nau
i, dret damunt la sorra,
engegarà un bruel que fendirà l'espai
d'un cap a l'altre de la terra.

Serà el senyal, és clar,
però no espereu pas que els morts
surtin a fora de llurs tombes.
Els morts d'avui són molt insolidaris;
pregunten constantment,
demanen garanties,
volen saber com i per què
i al capdavant no es mouen.

Si sentiu el gran crit,
abandoneu-ho tot
i sortiu al carrer.
No passen pas sovint aquestes coses.

(Miquel Martí i Pol / R. Xambó)

MARIOLA

Convidats i convidades
pugen pel camí daurat
cap al cim de les tronades
a cavall d'un núvol blanc.

Trenca l'alba, llum d'espasa,
la boirina entre el fullam
l'aire pur de la muntanya
porta olor de gesmiler.

A la serra Mariola
la disbauxa ha començat
sonen palmes i guitarres
tots i totes a ballar.

Sense normes ni manies
un esclat de llibertat
a recer de policies
lluny de frares i advocats.

Si tu fas el que jo pense
si jo faig el que tu vols
guanyarem tots dos per sempre
un grapat de bons records.

Corre el vi i olives negres
l'alegria que hem plantat
va saltant com una llebre
entre cames tremolant.

A la vora del barranc
entre séquies i canyars
Mariola i un amic
descobriren el compàs.

Que si fan avant i arrere
que si es troben per davall
quan es busquen per les galtes
s'obri el cel per l'engonal.

Fa un capvespre enrojolat
i jo a tu et vull festejar
una casa vella i blava
ja no veig on t'has ficat.

Busque enmig dels esbarzers
si és un somni, és un desig
paradís de la infantesa
del teu cos com un ocell.

Que m'estic enamorant
d'eixos pits de dolça mel
misteriosa llum encesa
als teus ulls de caramel.

Si tu mires la natura
i no estàs plastificat
sentiràs com creix la vida
al teu cor i al teu voltant.

Que jo estic enamorat
de les aigües cristal·lines
de les índies que somien
de la llibertat total.

(Música: Carles Carrasco
Lletra: Rafa Xambó)

VULL VEURE JA

Vull veure ja
sense miralls
i amb la claror
que ens porta el nou dia.

La festa gran
plena de clams
plena de focs
i plena de vida.

I no patiu
que ja s'acosta
pel blau del mar
aquelles ones.

I no patiu
que ja s'adormen
la por d'ahir
la foscor de les ombres.

Perquè l'amor
un dia blau
als nostres cors
es va fer alegria.

Des de llavors
ho sabem tots
que ja s'acosta
s'acosta la vida.

I no patiu...

perquè hem comprat
bitllet per a anar
però bé ho sabeu
que no hi ha tornada.

No pararem
fins arribar
allà on naix
la nova matinada.

I no patiu...
I no patiu...

(Ll. i M.: Carles Barranco, 1978)

LA DONA BRUNA

Cau la tardor blanca i humida
s'omple el carrer de cares grogues,
nines d'argent, vent de tempesta,
les fulles altes de l'estiu se'n van.

Dies oberts i sense besos
la dona bruna en la memòria
que això ja ho deia Ferrater
des d'una cambra de tardor fa temps.

La dona bruna en la memòria
jugant que juga, amor fugaç,
campes de maduixes, albes blaves
Mediterrani endins l'amor marxà.

Jugant que juga, amor fugaç,
el temps va i ve sense mesura
mai no ha estat fàcil prendre mida
al pensament dels besos recordats.

La dona bruna a la tardor
dama blanca plena d'hivern
la dona lluna de l'estiu
la primavera es diu com tu.

La primavera es diu (4 bis)
com tu.

(Ll. i M.: Rafa Xambó)

PLATJA DE LLUM

Somiant vora la mar antiga
m'he begut tota la son d'ahir.
Despullat mire passar la vida,
combustible, que diria el meu amic.

No hi ha fum ni olor de gasolina
a la platja de Pinedo, llum.
Em ve al cap la meua amiga
jo no vull que em prenga per costum.

Homes negres vénen per l'arena
la ciutat crema com un desig
passen cames fetes llepolia
que ens distrauen la conversa del matí.

Guardarem les hores fins l'aurora
parlarem de tot allò que va venint
melodies, dolça bossa nova
que portem de l'hivern cap a l'estiu.

Hei, que bé que estem ací en la platja
quan la lluna s'ha ficat enmig
si pugueres envolar-te ara
li faries tota la volta al món.

(Ll. i M.: Rafa Xambó)